

(4 Ağustos 2018, Cumartesi)

Milletlerin, ülkelerin karşı karşıya kaldığı sıkıntılar, çok fazla değişmiyor. Bize çok farklı ve ilintisiz, alakasız gibi görünen problemler; asılla ilgili değil, dünyanın durumalışı ile ilgili, dönemsel farklılıklardır. Yoksa işin özü değişmiyor. Tarih sizi bir yere konumlandırmış, bir coğrafyaya yerleşmişsiniz kader gereği, oranın problemlerini zamanın ruhuna uygun olumlu veya olumsuz yaşıyorsunuz.

Türkiye diye bir coğrafyada yaşıyor olmak bu topraklarda yaşayanların hayatlarına etki ediyor. Devletin gücüne göre bazen lehimize bazen aleyhimize oluyor. 1933 yılında Millî Türk Talebe Birliğinin çıkardığı "BİRLİK" gazetesi, o günkü problemlerin bir kısmını dile getirmiş, ben de size aktararak bir kıyas yapmanızı istedim. O gün ile bugün arasındaki bağlantıyı kendiniz kurunuz. Yazı üzerinden benim nerede durduğumu sakın anlamaya kalkışmayın. O gün ile bugün arasında bağlantıyı kuramayanlar, bu yazıyı okumasın.

Yemin Et Türk Çocuğu Türklüğün ve Cumhuriyetin Şerefi Üzerine...

Bugün, Türkün, büyüğünün, küçüğünün, gencinin, ihtiyarının, köylüsünün, şehirlisinin hepsinin, bayram günüdür. Bugün, Türk, yarattığı inkılapları sesi çıktığı kadar, kudreti ve kuvveti yettiği kadar kainata haykırarak, işittirecek ve gösterecek, bu bağırış ve çağırışın bize vereceği zevk hiç şüphesiz dünyanın en büyük zevklerinden birisi olacağı gibi dünyanın en büyük acılarından birisini ve en mühimini de bize tattırmış ve hatırlatmış olacak: [iş ve sanat esareti]

Türk çocuğu! Türk genci!

*Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım,
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış şaşarım.*

Diye haykıran Türk münevveri, evet, sen hürsün, hür doğdun ve hür öleceksin. Fakat biç bir

zaman sanat, fen ve iş aleminde hâlâ esaret zincirleriyle bağılı olduğunu unutmamalısın. Çünkü İnönü'nde Türk kumandanının dehasını, Sakarya'da Türk zabitanın zekasını, Dumlupınar'da Türk Mehmedinin şecaatını anlatırken sesinin çınlattığı sahaya bir defa dön ve bak... Ya Taksim, ya İzmir, ya Ankara, ya Konya veya Samsun abidelerinin birisinin önündesin, veyahut ta bir Alman, bir Macar, bir Fransız, bir İtalyan veya bir Avusturyalı'nın yaptığı bir köşk, bir tribün veya bir mahallenin bir köşesinde.

On Yılda onbeş milyon genç yarattık her yaştan

Mısraından ilham alarak bağııyorum:

Ey benim yedi yaşından yetmiş yaşına kadar olan genç ve dinç arkadaşlarım. Kardeşlerim, köydaşlarım, meslektaşlarım. Hepiniz bilin ve işitin ki benim nazarımda ne bir Taksim, ne bir Ankara, ne bir Konya, ne bir İzmir ve ne de bir Samsun abidesi olmadığı gibi yabancı ellerin yaptığı bir çiftlik, bir köşk, bir stadyum da yoktur. Bana göre onlar daha yapılmamıştır. Bunu sen de böyle bil ve böyle kabul et... Abidelerimiz, saraylarımız Türk sanatkarları yetişinceye kadar kalplerimizde, gönüllerimizde yaşasın. Eğer inkılap öğütlerini etrafa yaymak için yüksek bir yer bulamıyorsan Mehmedin omuzuna çık, orası Kanonikanın, Kripelin heykelinden daha çok yüksek, daha çok kuvvetli ve daha çok metindir.

Eğer Çanakkale şehitlerine mutlaka bir abide dikmek istiyorsan ve eğer mutlaka bir ecnebi mütehasşısı ihtiyac varsa yine oraya da (ucuna çarık asılmış bir çomak) dik: Herhalde Mehmedin şecaat, asaleti, fedakarlığı daha iyi ve daha kuvvetli ifade edilmiş olur.

Ey tarihten evvel doğan, tarihi sona koyan Türk çocuğu! Ey Asya'nın bir ucundan kopup Avrupa'nın öbür uçlarında akınlar yapan, atlar oynatan Atila'nın, Çengizin, Oğuzun, Metenin torunları. Şimdi yepyeni bir akına daha başlıyoruz. Onun neticesini bekle. O pek yakın... Babanın, büyük babanın kol kuvvetile başardığı o akınları şimdi sen kafanla yapacaksın .. "Türkün kolu kadar kafasının da kuvvetli olduğunu ispat edeceksin ..." Hürriyetine vaki olacak en ufak bir tecavüze nasıl tahammül edemezsen sanatına ve işine yapılacak en küçük bir müdahaleye de asla tahammül etmemelisin. Fakat buna mutlaka layık olmalısın ve bunun için mutlaka ve daima çalışmalısın. İşte o zaman sen yepyeni bir inkılabın yepyeni bir kahramanı olacaksın. Bunu böyle yapacağına ve böyle bileceğine şimdiden yemin et. Cumhuriyetin bitmez yıl dönümlerine bitmez inkılaplar hazırla!.. Ve o zaman her cihetten hür, müstakil ve alnın açık olarak kendi abidelerinin önünde bağır. Kendi evinin pencerelerine kendi elinle yaptığın ampullerini tak, havaya, bir güneş gibi parlatacağın büyük kurtarıcıların resimlerinden bir değıl,

beş değil bin beş yüz tane as ve fakat mutlaka kendin yap ve buna böyle başla böyle bitir.

Bu gün sana emanet edilen inkılaplar için dün harp meydanlarında binlerce can veren oldu. Yarınki inkılaplar için laboratuvarında, atelyende, sen de can ver. Babana olan borcunu ancak bu şekilde öder, oğluna karşı olan vazifeni ancak bu tarzda yapabilirsin.

Türk çocuğu! Atıldığın yeni inkılapta takip edeceğin yol řu olsun: [evveli kendine inan, sonra inandır]. Kendine inandıktan sonra sana inanmayanlar olursa sesin çıktığı kadar bağır ve kendini saydır. Fakat hiç üzülme!

Eğer sen yarın için bu günden yemin edersen 3 sene sonra bir Türkün Viyana doktorlarına tedaviye gittiğini işitmiyecek, bir köprünün, bir tünelin bir mektebin projelerinin bir ecnebi mühendis veya mimarı tarafından çizildiğini, bir silonun bir yabancı sermayedar tarafından yapıldığını görmiyeceksin. Ve artık on sene sonra İstanbul, Ankara, İzmir ve Konya sokaklarında ecnebi mütehassıslara raslamıyacaksın. Çünkü artık o zamanın en büyük mütehassısı sen olacaksın. Çünkü bu günün en büyük inkılapçısı sensin.

Ey bugün benimle on yıllık Cumhuriyetin şerefi üzerine yemin eden Türk genci! Şimdilik birbirimizi Allaha ısmarlıyalım. Herkes işinin başına. Bundan sonraki dönüm günlerinde birbirimize hesap vermek için kendi eserlerimizin çatısı altında buluşalım. *Himmet*

[Birlik, 1933, Sayı, 5 sh. 2]

NOT: İmlâsına fazla dokunulmamıştır.